

hava móti hesum, og tá Vaktar- og Bjargingar so heldur ikki ger nakað við at steðga ella kanna skjót- ingina, er einki at gera við tað.

Afturat hesum kemur so, at hesir góðu bátar fara so langt sum 30-40 fjórðingar úr landi fyrri at finna fugl at skjóta.

Einki verður gjørt

Tað ljóðar, at »Spógvin« hjá Vaktar- og Bjargingar- tæmastuni hevur roynt at verið eftir onkrum báti, men noyddist at geva upp, tí »hesir bátarnir ganga ov skjótt«.

Men Ólavur Skipagøta sigur, at teir úti í Skúvoy enn tann dag í dag ongan- tíð hava sæð »Spógvan« har á leiðini, tí »Spógvin« hevur ongantið gjørt nakað sum helst fyrri so frægt sum at kanna, hvat tað er, ið gongur fyrri seg.

»Eg eri fult út sannførd- ur um at tað ikki finst ein einasta frágreiðing hjá teimum um nakrar slíkar kanningar, tí ongar hava verið,« sigur Ólavur.

Tað, sum ringast er at fata við øllum hesum er, at lögting og landsstýrið ikki vilja gera nakað við hend- an stóra trupulleikan, sum skjótingin er.

»Tað eru jú ongar sum helst búskaparligar grundir fyrri, at lomvigin ikki skal vera friðaður. Tey, sum hava livað av honum, eru fyrri langari tíð síðani hild- in uppat at veiða, so eftir eru bert luxus-veiðimenn, sum hava hesa veiði til stuttleikafriv,« sigur Ó- lavur Skipagøta. »Tí er tað bara so ófatiligt, at lög- tings- og landsstýrismenn vilja taka nakrar fáar at- kvøður framum at verja ein heilan fuglastovn, ið er í ferð við at hvørva, verður einki gjørt.«

Skríggjandi dupultmoralur

Hann visir eisini á tann skríggjandi dupultmoralin, ið valda inna ferðamanna- vinnuna. »Tað finst ikki tann ferðamannafaldari, ið ikki hevur eitt ella fleiri

bíløt av lomviga og øðrum fulgi, so útlendingarnir halda, at teir nú skulu ferð- ast í einum landi við ríkum fuglalívi. Men fuglalívið í Føroyum er í dag bert at finna á bíløtum!«

So galið sigst tað nú vera, at onkur 50-tonsari norðanfyrri í ørmakt yvir ongan fisk at fáa, í staðin er farin at skjóta fugl úti á fiskileið. Ein bátur skuldi herfyri vera komin at landi við 140 fulgum. Stertur var eingin á dekkinum.

Tá man klokkan eisini hava sligið eitt av sínum seinastu sløgum, um skilið veruliga er so ringt, at fiskimenn heldur enn at fiska, fara at veiða fuglin, ið gongur niður á bakka so harðliga, at spurningurin er, um fuglurin livir árið av.

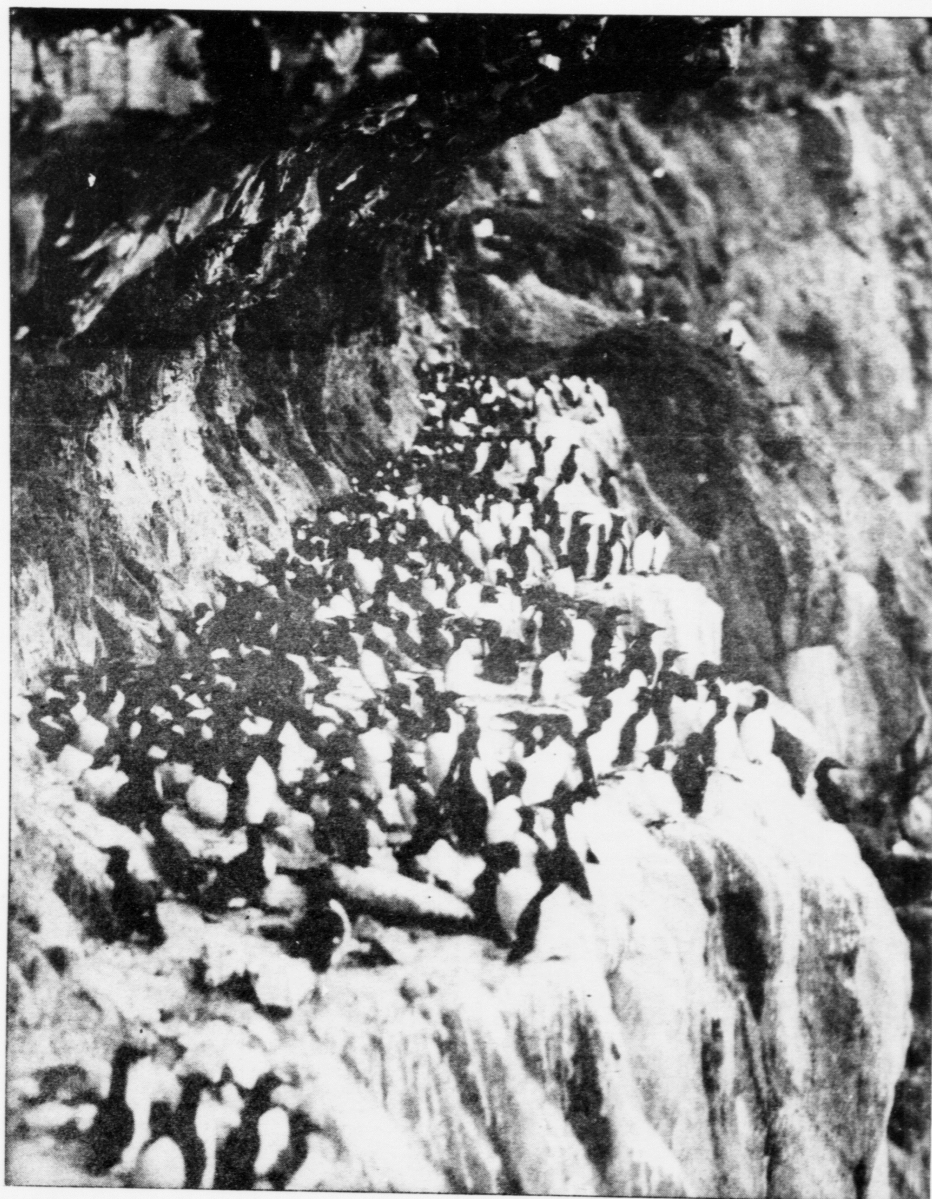
Tvey pør av álku

»Spurningurin er, um ein fuglur sum álkan hevur nakran sum helst kjans. Vit søu tvey pør í Søltur- hálsi og Torkilshálsi í summur, so har er einki at geva út av,« sigur Ólavur Skipagøta. »At standa hendur í favn og hyggja at, hvussu skilið bara versnar og versnar við fuglinum, er moralskt forkastiligt, og ikki ber til at bera yvir við teimum, ið skjóta frá hond, tí víst vita teir, at stovnurin er hóttur.«

Hann sigur, at mentunar- lig imperialism og polit- iskur ódugnaskapur tengd saman við líkasælu, ill- vilja og politikari fávitsku er tann størsta orsøkin til, at lomvigastovnurin ikki nakrantíð hevur fingið eina sámuliga viðgerð á tingi.

At friðingin av lomvig- anum og álkuni verður stýrd av politiskum ræðu- skitum og 'stemmufiskar- um', heldur Ólavur Skipa- gøta vera tað ringasta av øllum: »Men hvussu skal tað vera, tá hesi fólk ikki hava skil á fugli, heldur enn hundur uppá himni- ríki!«

hj.

Soleiðis sá tað út í 50'unum...

Tað er ikki tí at fuglur ikki hevur verið til fyrr, at hann ikki longur er at finna her á landi.

So seint sum afturi í 50'- unum vóru lomvigabjörg- ini avtaglað við fugli, og tá var fuglurin hálva livi- breyddið hjá eitt nú skúvoy- ingum.

Tá kundi tú næstan ikki sigla framvið landi nakra- staðni uttan at verða fylgdur av fuglaljóði. Hetta kemur ikki fyrri í

dag.

Onkur kanska kallar tað náttúruvanlukku, at einki er hjá fuglinum at finna í havinum til matnað, og at hann tí annaðhvørt so við og við er útdeyður ella bara er rýmdur.

Tey, ið hava liva tætt uppat fuglinum og minnst tær fyltu røkurnar og ljóðið frá fuglunum í björgunum, vita betri:

Fuglurin er beinleiðis og miðvíst útoyddur av fólk, ið

uttan fyrilit hevur funn- ið sær fragd í at skjóta hann – bæði á sjógv og landi.

Óg politikararnir munnu vera alt annað enn saka- leysir í oyðgingini. Føroya lögting hevur í minsta lagi fimm ferðir síðani 50'ini beinleiðis noktað at friða lomvigan, ið longu tá varð álvarsliga hóttur.

Tá so endiliga friðing er fingin, hevur tað verið mest fyrri at doyva tær

røddir, ið hava mælt til verju av fuglinum, men sum eingin hevur tikið fyrri fult og lurtað eftir.

Politikararnir hava við hesum kanska vunnið sær onkra atkvøðuna her ella har.

– Fuglurin hevur tapt, og er rýmdur frá okkum, tað av honum, sum hevur yv- irlivað milliónatals skot- ini, ætlað vóru honum...

hj.

